TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2016. gada 12. aprīlī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — EEK un Turcijas asociācijas līgums — Lēmums Nr. 1/80 — 13. pants — "Atturēšanās no jebkādas darbības" klauzula — Ģimenes atkalapvienošanās — Valsts tiesību akti, kuros ir paredzēti jauni, stingrāki noteikumi par ģimenes atkalapvienošanos, kuri attiecas uz ekonomiski aktīvo Turcijas pilsoņu, kas uzturas un kam ir uzturēšanās atļauja attiecīgajā dalībvalstī, ekonomiski neaktīviem ģimenes locekļiem — Nosacījums par pietiekamu saikni veiksmīgai integrācijai

Lieta C-561/14

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Østre Landsret* (Austrumu reģiona Apelācijas tiesa, Dānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2014. gada 3. decembrī un kas Tiesā reģistrēts 2014. gada 5. decembrī, tiesvedībā

Caner Genc

pret

Integrationsministeriet .

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietnieks A. Ticano [*A. Tizzano*], palātu priekšsēdētāji R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta* (referente), M. Ilešičs [*M. Ilešič*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], F. Biltšens [*F. Biltgen*], K. Likurgs [*C. Lycourgos*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], E. Levits, K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] un M. Vilars [*M. Vilaras*],

ģenerāladvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],

sekretārs T. Millets [*T. Millett*], sekretāra palīgs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 20. oktobra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *C. Genc* vārdā – *T. Ryhl*, *advokat*,

— Dānijas valdības vārdā – *C. Thorning*, pārstāvis, kam palīdz *R. Holdgaard*, *advokat*,

— Austrijas valdības vārdā – *G. Hesse*, pārstāvis,

* Tiesvedības valoda – dāņu.

— Eiropas Komisijas vārdā – *M. Clausen* un *C. Tufvesson*, kā arī *D. Martin* un *F. Erlbacher*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2016. gada 20. janvāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 13. pantu 1980. gada 19. septembra Lēmumā Nr. 1/80 par asociācijas izveidi (turpmāk tekstā – "Lēmums Nr. 1/80"), kas ir pievienots Līgumam, ar kuru tiek izveidota asociācija starp Eiropas Ekonomikas kopienu un Turciju, kuru 1963. gada 12. septembrī Ankarā parakstīja Turcijas Republika, no vienas puses, un EEK dalībvalstis un Kopiena, no otras puses, un kurš Kopienas vārdā ir noslēgts un apstiprināts ar Padomes 1963. gada 23. decembra Lēmumu 64/732/EEK (OV 1964, 217, 3685. lpp.; turpmāk tekstā – "Asociācijas līgums").

2 Šis lūgums ir iesniegts strīdā starp *C. Genc* un *Integrationsministeriet* (Integrācijas ministrija) par pēdējās minētās atteikumu piešķirt viņam uzturēšanās atļauju Dānijā ģimenes atkalapvienošanās nolūkā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Asociācijas līgums

3 No Asociācijas līguma 2. panta 1. punkta izriet, ka tā mērķis ir veicināt līgumslēdzēju pušu savstarpējo tirdzniecības un ekonomisko attiecību nostiprināšanu un līdzsvaru, pilnībā ņemot vērā nepieciešamību nodrošināt Turcijas ekonomikas paātrinātu attīstību un paaugstināt Turcijas tautas nodarbinātības līmeni un dzīves apstākļus.

4 Saskaņā ar Asociācijas nolīguma 12. pantu "līgumslēdzējas puses vienojas iedvesmoties no [EKL 39.], [40.] un [41. panta], lai pakāpeniski savā starpā ieviestu darba ņēmēju brīvu pārvietošanos", un saskaņā ar šī nolīguma 13. pantu šīs puses "vienojas iedvesmoties no [EKL 43.] līdz [46. panta], tos ieskaitot, un [EKL 48. panta], lai savā starpā novērstu brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojumus."

Lēmums Nr. 1/80

5 Lēmuma Nr. 1/80 13. pantā ir noteikts:

"Kopienas dalībvalstis un Turcija nedrīkst ieviest jaunus, stingrākus nosacījumus to darba ņēmēju un viņu ģimenes locekļu piekļuvei nodarbinātībai, kuri to attiecīgajā teritorijā likumīgi uzturas un strādā."

6 Saskaņā ar Lēmuma Nr. 1/80 14. pantu:

"1. Šīs iedaļas noteikumi ir piemērojami, ievērojot ierobežojumus, kas pamatoti ar sabiedriskās kārtības, valsts drošības un veselības aizsardzības apsvērumiem.

2. Tā neattiecas uz tiesībām un pienākumiem, kas izriet no atsevišķiem tiesību aktiem vai divpusējiem līgumiem starp Turciju un Kopienas dalībvalstīm, ja tie paredz saviem pilsoņiem labvēlīgāku režīmu."

Papildprotokols

7 1970. gada 23. novembrī Briselē parakstītais Papildprotokols, kas Kopienas vārdā noslēgts, apstiprināts un ratificēts ar Padomes 1972. gada 19. decembra Regulu (EEK) Nr. 2760/72 (OV L 293, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Papildprotokols"), kā izriet no tā 62. panta, ir neatņemama Asociācijas līguma daļa.

8 Papildprotokola 41. panta 1. punktā ir noteikts:

"Līgumslēdzējas Puses atturas savā starpā ieviest jebkādus jaunus ierobežojumus attiecībā uz brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvību."

Dānijas tiesības

9 Likuma par ārvalstniekiem (*Udlændingeloven*), redakcijā, kas ir piemērojama pamatlietā (turpmāk tekstā – "Dānijas Likums par ārvalstniekiem"), 9. panta 1. punkta 2. apakšpunkta d) punktā ir paredzēts, ka pēc pieteikuma iesniegšanas uzturēšanās atļauja var tikt piešķirta personas, kas pastāvīgi uzturas Dānijā, vai šīs personas laulātā nepilngadīgam bērnam, kurš nav sasniedzis 15 gadu vecumu un nav stājies laulībā, ja šis bērns dzīvo pie personas, kuras aizgādībā viņš ir, un nav nodibinājis pats savu ģimeni, uzsākot kopdzīvi, un ja persona, kas pastāvīgi uzturas Dānijā, ir saņēmusi pastāvīgās uzturēšanās atļauju vai arī uzturēšanās atļauju ar iespēju saņemt pastāvīgās uzturēšanās atļauju.

10 Dānijas Likuma par ārvalstniekiem 9. panta 13. punktā, kas tika ieviests ar 2004. gada 9. jūnija Likumu Nr. 427 par grozījumiem Dānijas Likumā par ārvalstniekiem un Likumā par integrāciju, ir noteikts:

"Ja pieteikuma iesniedzējs un viens no viņa vecākiem uzturas savā izcelsmes valstī vai citā valstī, uzturēšanās atļauja saskaņā ar [šī likuma 9. panta] 1. punkta 2. apakšpunktu var tikt izsniegta vienīgi tad, ja pieteikuma iesniedzējam ir vai arī viņam ir iespēja izveidot tādu saikni ar Dāniju, kas ir pietiekama veiksmīgai integrācijai tajā. Tomēr tas neattiecas uz gadījumiem, kad pieteikums ir iesniegts ne vēlāk kā divus gadus pēc tam, kad persona, kura uzturas Dānijā, ir izpildījusi [minētā likuma] 9. panta 1. punkta 2. apakšpunktā paredzētos nosacījumus, vai ja pastāv īpaši iemesli pret to, piemēram, ģimenes vienotība."

11 Dānijas Likuma par ārvalstniekiem 9. panta 13. punkta *travaux préparatoires* ir minēts, ka šīs tiesību normas mērķis ir atturēt vecākus no apzinātas izvēles atstāt savu bērnu izcelsmes valstī kopā ar vienu no vecākiem līdz brīdim, kad bērns ir gandrīz pieaudzis, lai nodrošinātu, ka bērns iegūst izglītību saskaņā ar izcelsmes valsts kultūru un viņu neietekmē Dānijas standarti un vērtības, kaut gan šis bērns jau agrāk būtu varējis saņemt uzturēšanās atļauju Dānijā.

12 No iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka saskaņā ar Integrācijas ministrijas 2007. gada 2. jūlija paziņojumā aprakstīto praksi nepilngadīga bērna spēja panākt veiksmīgu integrāciju ir jānovērtē diskrecionāri, īpaši ņemot vērā tādus parametrus kā attiecīgā bērna uzturēšanās attiecīgajās valstīs ilgums un raksturs un, it īpaši, iespējama šī bērna iepriekšēja uzturēšanās Dānijā, valsts, kurā viņš ir pavadījis lielāko daļu savas bērnības un pusaudža gadus, vieta, kur viņš ir gājis skolā, tas, vai attiecīgais bērns runā dāņu valodā, vai viņš runā izcelsmes valsts valodā un vai šis bērns bērnībā ir apguvis Dānijas standartus un vērtības pietiekamā apmērā, lai pastāvētu vai varētu pastāvēt pietiekama saikne ar Dāniju, kas viņam ļautu veiksmīgi integrēties šajā dalībvalstī. Turklāt saistībā ar citiem elementiem zināma nozīme tiek piešķirta tam, vai tas no vecākiem, kas pastāvīgi uzturas Dānijā, ir pienācīgi integrējies un vai viņam ir cieša saikne ar Dānijas sabiedrību.

13 No iesniedzējtiesas lēmuma arī izriet, ka dažos izņēmuma gadījumos pastāv īpaši iemesli, saskaņā ar kuriem nosacījums par to, ka ir jābūt pietiekamai saiknei ar attiecīgo dalībvalsti, kas ļauj īstenot pienācīgu integrāciju, nav jāizpilda. Tā tas, piemēram, ir gadījumā, kad ģimenes atkalapvienošanās atteikums būtu pretrunā Dānijas Karalistes starptautiskajām saistībām vai attiecīgā bērna primārajām

interesēm 1989. gada 20. novembrī parakstītās Ņujorkas Konvencijas par bērna tiesībām izpratnē, ko ir ratificējušas visas dalībvalstis, vai arī, ja smagas slimības vai invaliditātes dēļ, ņemot vērā humānus apsvērumus, nebūtu attaisnojami vecāku, kas pastāvīgi uzturas Dānijā, nosūtīt uz valsti, kura nesniedz uzņemšanas vai ārstēšanas iespējas, vai ja vecāks, kas pastāvīgi uzturas izcelsmes valstī, nespēj rūpēties par attiecīgo bērnu.

14 Iesniedzējtiesa precizē, ka Dānijas Likuma par ārvalstniekiem 9. panta 13. punkts ir piemērojams tikai trešās valsts valstspiederīgo, kuri uzturas Dānijā, pieteikumiem par ģimenes atkalapvienošanos ar viņu ģimenes locekļiem un ka dienā, kad Lēmums Nr. 1/80 stājās spēkā, nebija piemērojama neviena tāda tiesību norma kā Dānijas Likuma par ārvalstniekiem 9. panta 13. punktā ietvertā.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

15 Prasītājs pamatlietā *C. Genc* ir 1991. gada 17. augustā dzimis Turcijas pilsonis. Viņa tēvs, kas arī ir Turcijas pilsonis, Dānijā ieradās 1997. gada 14. decembrī, un kopš 2001. gada 21. aprīļa viņam ir pastāvīgās uzturēšanās atļauja šajā dalībvalstī.

16 *C. Genc* vecāki izšķīrās saskaņā ar 1997. gada 30. decembra spriedumu, ko taisīja Haimanas (Turcija) tiesa. Lai gan prasītāja pamatlietā tēvs ir ieguvis aizgādības tiesības gan attiecībā uz *C. Genc*, gan diviem viņa vecākajiem brāļiem, pēc šķiršanās prasītājs pamatlietā turpināja dzīvot Turcijā pie saviem vecvecākiem.

17 *C. Genc* diviem vecākajiem brāļiem uzturēšanās atļauja Dānijā ir piešķirta kopš 2003. gada maija.

18 2005. gada 5. janvārī prasītājs pamatlietā pirmoreiz lūdza viņam piešķirt uzturēšanās atļauju Dānijā. Šajā datumā viņa tēvs strādāja algotu darbu šajā dalībvalstī.

19 2006. gada 15. augustā Dānijas Imigrācijas dienests (*Udlændingeservice*) noraidīja pieteikumu par uzturēšanās atļaujas piešķiršanu, ko *C. Genc* bija iesniedzis, pamatojoties uz Dānijas Likuma par ārvalstniekiem 9. panta 13. punktu, jo ieinteresētajai personai nebija vai nevarēja būt pietiekama saikne ar Dāniju, lai viņš varētu veiksmīgi integrēties šajā dalībvalstī. 2006. gada 18. decembrī Integrācijas ministrija šo lēmumu apstiprināja.

20 Savā 2006. gada 18. decembra lēmumā Integrācijas ministrija, ņemot vērā, ka *C. Genc* ir dzimis Turcijā, kur viņš pavadīja visu savu bērnību un kur līdz šim datumam bija ieguvis izglītību, nekad nav bijis Dānijā, runā tikai turku valodā, viņam nav nekāda veida sasaistes ar Dānijas sabiedrību un viņa tēvs divu pēdējo gadu laikā ar viņu ir ticies tikai divas reizes, secināja, ka prasītājs pamatlietā savos jaunieša gados nav apguvis Dānijas vērtības un standartus tādā mērā, ka viņam ir vai var būt pietiekama saikne ar Dāniju, lai viņš tajā varētu veiksmīgi integrēties.

21 Tāpat arī Integrācijas ministrija uzskatīja, ka *C. Genc* tēvs arī nevar tikt uzskatīts par pienācīgi integrējušos un par tādu, kuram pašam ir pietiekami būtiska saikne ar Dānijas sabiedrību, kas attiecībā uz prasītāju pamatlietā ļauj izdarīt secinājumu, kurš atšķiras no tā, kas ir izdarīts iepriekšējā punktā.

22 Visbeidzot, Integrācijas ministrija norādīja, ka nav nekāda īpaša iemesla, piemēram, ģimenes vienotība, kas liecinātu par labu uzturēšanās atļaujas piešķiršanai *C. Genc*, lai gan viņam nav vai nevar būt pietiekamas saiknes ar Dāniju, lai viņš varētu veiksmīgi tajā integrēties, un ka nav arī būtisku šķēršļu prasītāja pamatlietā tēva iespējai ierasties Turcijā, lai varētu turpināt ģimenes dzīvi kopā ar prasītāju pamatlietā vai turpināt ģimenes dzīvi tādos pašos apstākļos kā tie, kas pastāvēja pēc tam, kad viņš brīvprātīgi ieceļoja Dānijā 1997. gadā.

23 2007. gada 17. septembrī Integrācijas ministrija atteicās atkārtoti izskatīt *C. Genc* iesniegto pieteikumu par uzturēšanās atļauju.

24 Prasītājs pamatlietā vērsās *Glostrup Ret* (Glostrupas rajona tiesa, Dānija), kas ar 2011. gada 9. decembra spriedumu apstiprināja Integrācijas ministrijas lēmumu par atteikumu piešķirt lūgto uzturēšanās atļauju.

25 *C. Genc* par minēto spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību *Østre Landsret* (Austrumu reģiona Apelācijas tiesa, Dānija).

26 *Østre Landsret* (Austrumu reģiona Apelācijas tiesa) norāda, ka spriedumā *Dogan* (C-138/13, EU:C:2014:2066) Tiesa ir atzinusi, ka Papildprotokola 41. panta 1. punktā paredzētā "atturēšanās no jebkādas darbības" klauzula, kas attiecas uz brīvību veikt uzņēmējdarbību, ir interpretējama tādējādi, ka tā liedz dalībvalstij ieviest jaunus ierobežojumus attiecībā uz iespēju panākt ģimenes atkalapvienošanos ar laulāto, kura izcelsmes valsts ir Turcija.

27 *Østre Landsret* (Austrumu reģiona Apelācijas tiesa) tomēr vispirms pauž šaubas par minētā sprieduma atbilstību gan Tiesas agrākajai judikatūrai jautājumā par "atturēšanās no jebkādas darbības" klauzulām, gan vēsturiskajam kontekstam un Asociācijas līguma mērķim.

28 Vēl iesniedzējtiesa vēlas uzzināt, vai juridiskais princips, kas izriet no sprieduma *Dogan* (C-138/13, EU:C:2014:2066), ņemot vērā Papildprotokola 41. panta 1. punktā paredzēto "atturēšanās no jebkādas darbības" klauzulu, ir piemērojams arī saistībā ar noteikumu, kurš ir ietverts Lēmuma Nr. 1/80 13. pantā, ņemot vērā šo tiesību normu atšķirīgo redakciju.

29 Visbeidzot minētā tiesa, pamatojoties uz konstatējumu, ka spriedumos *Demir* (C-225/12, EU:C:2013:725) un *Dogan* (C-138/13, EU:C:2014:2066) Tiesa ir atzinusi, ka jauni ierobežojumi, uz kuriem attiecas "atturēšanās no jebkādas darbības" klauzula, var tikt pieļauti, ja ierobežojumu pamato primārs vispārējo interešu apsvērums, tas ir piemērots, lai garantētu likumīgā mērķa īstenošanu, un nepārsniedz to, kas ir vajadzīgs tā sasniegšanai, vēlas uzzināt, vai šāda interpretācija ir atbilstīga, ņemot vērā spriedumu *Dereci* u.c. (C-256/11, EU:C:2011:734), kā arī to, kādas norādes būtu jāizmanto, veicot ierobežojumu pārbaudi un samērīguma vērtējumu.

30 Šajos apstākļos *Østre Landsret* (Austrumu reģiona Apelācijas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai "atturēšanās no jebkādas darbības" klauzula, kas paredzēta [..] Lēmuma Nr. 1/80 13. pantā, un/vai "atturēšanās no jebkādas darbības" klauzula, kas paredzēta Papildprotokola 41. panta 1. punktā, ir jāinterpretē tādējādi, ka jauniem un stingrākiem nosacījumiem attiecībā uz ģimenes locekļu, kuri nav ekonomiski aktīvi, – tostarp ekonomiski aktīvu Turcijas pilsoņu, kuri uzturas un kuriem ir uzturēšanās atļauja dalībvalstī, nepilngadīgu bērnu – ģimenes atkalapvienošanos ir piemērojama "atturēšanās no jebkādas darbības" prasība, ņemot vērā:
   a) Tiesas veikto "atturēšanās no jebkādas darbības" klauzulas interpretāciju spriedumos *Derin* (C-325/05, EU:C:2007:442), *Ziebell* (C-371/08, EU:C:2011:809), *Dülger* (C-451/11, EU:C:2012:504), kā arī *Demirkan* (C-221/11, EU:C:2013:583),
   b) Asociācijas līguma mērķi un saturu, kā tas interpretēts spriedumos *Ziebell* (C-371/08, EU:C:2011:809) un *Demirkan* (C-221/11, EU:C:2013:583), un ņemot vērā:

      — to, ka Asociācijas līgumā un ar to saistītajos protokolos un lēmumos nav ietverti noteikumi par ģimenes atkalapvienošanos, un

      — apstākli, ka ģimenes atkalapvienošanās toreizējā Eiropas Kopienā un pašreizējā Eiropas Savienībā vienmēr ir tikusi regulēta sekundārajos tiesību aktos, šobrīd [Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa] Direktīvā 2004/38/EK [par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza

Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK (OV L 158, 77. lpp.)]?

2) Atbildot uz pirmo jautājumu, Tiesai tiek lūgts norādīt, vai jebkādas atvasinātās tiesības uz ģimenes atkalapvienošanos ekonomiski aktīvu Turcijas pilsoņu, kuri uzturas un kuriem ir uzturēšanās atļauja dalībvalstī, ģimenes locekļiem ir piemērojamas Turcijas izcelsmes darba ņēmēju ģimenes locekļiem saskaņā ar Lēmuma Nr. 1/80 13. pantu vai arī tās ir piemērojamas tikai Turcijas izcelsmes pašnodarbinātu personu ģimenes locekļiem saskaņā ar Papildprotokola 41. panta 1. punktu?

3) Ja atbilde uz pirmo un otro jautājumu ir apstiprinoša, Tiesai tiek lūgts norādīt, vai Lēmuma Nr. 1/80 13. panta 1. punktā paredzētā "atturēšanās no jebkādas darbības" klauzula ir jāinterpretē tādējādi, ka jauni ierobežojumi, kas ir "attaisnoti ar primāru vispārēju interešu apsvērumu, [..] ir piemēroti, lai nodrošinātu likumīgā mērķa īstenošanu un nepārsniedz to, kas ir nepieciešams tā sasniegšanai" (ārpus Lēmuma Nr. 1/80 14. pantā paredzētajam), ir likumīgi?

4) Ja atbilde uz trešo jautājumu ir apstiprinoša, Tiesai tiek lūgts norādīt:
   a) kādas norādes būtu jāizmanto, veicot ierobežojumu pārbaudi un samērīguma vērtējumu. Tiesai tiek lūgts norādīt, vai ir jāievēro tie paši principi, kas paredzēti tās judikatūrā par ģimenes atkalapvienošanos saistībā ar Savienības pilsoņu brīvu pārvietošanos un kas ir balstīti uz Direktīvu 2004/38 un LESD noteikumiem, vai arī ir jāpiemēro cits vērtējums?
   b) ja ir jāpiemēro cits vērtējums, nevis tas, kas izriet no Tiesas judikatūras par ģimenes atkalapvienošanos saistībā ar Savienības pilsoņu brīvu pārvietošanos, Tiesai tiek lūgts norādīt, vai samērīguma vērtējums, kas saistībā ar Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kas parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī, 8. pantu par ģimenes dzīves neaizskaramību tiek veikts Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūrā, būtu jāpiemēro kā atsauces punkts un, ja nē, kādi principi būtu jāievēro?
   c) Neraugoties uz to, kāda novērtējuma metode ir jāpiemēro, – vai tāds noteikums kā grozītā Dānijas Likuma par ārvalstniekiem 9. panta 16. punkts (šobrīd 9. panta 13. punkts) – saskaņā ar kuru ģimenes atkalapvienošanās nosacījums personai, kura ir trešās valsts pilsonis un kurai ir uzturēšanās atļauja Dānijā, un kura tajā uzturas, ar savu nepilngadīgo bērnu, ja bērns un otrs no viņa vecākiem uzturas izcelsmes valstī vai citā valstī, ir tāds, ka bērnam ir saikne ar Dāniju vai arī ir iespēja izveidot tādu saikni ar Dāniju, kas būtu pietiekams pamats veiksmīgai integrācijai šajā valstī, – ir uzskatāms par "attaisnotu ar primāru vispārēju interešu apsvērumu, [..] ir piemērots, lai nodrošinātu likumīgā mērķa īstenošanu, un nepārsniedz to, kas ir nepieciešams tā sasniegšanai"?"

31 Ar Tiesas kancelejā 2015. gada 30. martā iesniegto vēstuli Dānijas Republika saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 16. panta trešo daļu lūdza Tiesu izspriest lietu virspalātā.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

32 Uzdodot savus jautājumus, kas ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas uzzināt, vai tāds valsts pasākums, kāds ir aplūkots pamatlietā un kas Turcijas izcelsmes darba ņēmēja, kurš likumīgi uzturas attiecīgajā dalībvalstī, ģimenes atkalapvienošanos ar viņa nepilngadīgo bērnu padara atkarīgu no nosacījuma, ka pēdējam minētajam ir vai var būt pietiekama saikne ar šo dalībvalsti, lai viņš varētu tajā veiksmīgi integrēties, ja attiecīgais bērns un otrs no viņa vecākiem dzīvo izcelsmes valstī vai citā valstī un ja pieteikums par ģimenes atkalapvienošanos ir iesniegts pēc divu gadu termiņa, skaitot no dienas, kad vecāks, kas dzīvo attiecīgajā dalībvalstī, ir ieguvis pastāvīgās uzturēšanās atļauju vai arī uzturēšanās atļauju ar iespēju saņemt pastāvīgās uzturēšanās atļauju, ir "jauns ierobežojums" Lēmuma Nr. 1/80 13. panta un/vai Papildprotokola 41. panta 1. punkta izpratnē, un apstiprinošas atbildes gadījumā, vai šāds ierobežojums tomēr var būt pamatots.

33 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Lēmuma Nr. 1/80 13. pantā un Papildprotokola 41. panta 1. punktā paredzētās "atturēšanās no jebkādas darbības" klauzulas vispārīgi aizliedz ieviest jebkādus jaunus iekšējus pasākumus, kuru mērķis vai sekas ir tādas, ka Turcijas pilsoņa ekonomiskās brīvības īstenošanai attiecīgās dalībvalsts teritorijā tiktu paredzēti ierobežojošāki nosacījumi par tiem, kas viņam bija piemērojami minētā lēmuma vai minētā protokola spēkā stāšanās datumā šajā dalībvalstī (šajā ziņā skat. spriedumus *Savas*, C-37/98, EU:C:2000:224, 69. punkts, kā arī *Sahin*, C-242/06, EU:C:2009:554, 63. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 Šajā gadījumā no iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka pamatlietā aplūkotā tiesību norma, proti, Dānijas Likuma par ārvalstniekiem 9. panta 13. punkts, tika ieviesta pēc tam, kad Dānijā stājās spēkā Lēmums Nr. 1/80 un Papildprotokols, un ka ar minēto tiesību normu ir padarīti sarežģītāki nosacījumi ģimenes atkalapvienošanās jomā, kas pastāvēja iepriekš attiecībā uz trešās valsts pilsoņu darba ņēmēju bērniem, tādējādi apgrūtinot minēto atkalapvienošanos.

35 Turklāt ir skaidrs, ka *C. Genc* vēlas ieceļot Dānijā, lai tajā pievienotos savam tēvam. Ir arī skaidrs, ka dienā, kad *C. Genc* iesniedza savu pieteikumu par uzturēšanās atļaujas piešķiršanu, viņa tēvs Dānijā strādāja algotu darbu.

36 Šajos apstākļos prasītāja pamatlietā tēvs ir tas, kura situācija ir saistīta ar ekonomisko brīvību, šajā gadījumā – darba ņēmēju brīvu pārvietošanos, un uz kuru kā darba ņēmēju, kurš likumīgi ir integrējies Dānijas darba tirgū, tādējādi attiecas Lēmuma Nr. 1/80 13. pants (šajā ziņā skat. spriedumus *Savas*, C-37/98, EU:C:2000:224, 58. punkts, kā arī *Abatay* u.c., C-317/01 un C-369/01, EU:C:2003:572, 75.–84. punkts).

37 Līdz ar to, lai noskaidrotu, vai saskaņā ar Lēmuma Nr. 1/80 13. pantā paredzēto "atturēšanās no jebkādas darbības" klauzulu ir jāatsakās piemērot tādu valsts pasākumu kā tas, kas ir aplūkots pamatlietā, ja izrādās, ka tas var ietekmēt viņa brīvību šajā dalībvalstī strādāt algotu darbu, ir jāņem vērā tikai situācija, kādā ir Turcijas izcelsmes darba ņēmējs, kurš dzīvo attiecīgajā dalībvalstī, šajā gadījumā – *C. Genc* tēvs.

38 Tādējādi ir jāpārbauda, vai jauna tāda tiesiskā regulējuma ieviešana, kas nosacījumus Turcijas pilsoņu, kuri dzīvo attiecīgajā dalībvalstī kā darba ņēmēji, piemēram, *C. Genc* tēva, nepilngadīgu bērnu pirmajai ieceļošanai padara sarežģītākus salīdzinājumā ar tiem, kas bija piemērojami dienā, kad šajā dalībvalstī stājās spēkā Lēmums Nr. 1/80, šī lēmuma 13. panta izpratnē var būt "jauns ierobežojums" minēto Turcijas pilsoņu kā darba ņēmēju pārvietošanās brīvības īstenošanai minētajā dalībvalstī.

39 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Tiesa jau ir atzinusi, ka tāds tiesiskais regulējums, ar kuru ģimenes atkalapvienošanās ir padarīta sarežģītāka, apgrūtinot Turcijas pilsoņu laulāto pirmās ieceļošanas attiecīgās dalībvalsts teritorijā nosacījumus salīdzinājumā ar tiem, kas bija piemērojami laikā, kad stājās spēkā Papildprotokols, ir minēto Turcijas pilsoņu brīvības veikt uzņēmējdarbību "jauns ierobežojums" Papildprotokola 41. panta 1. punkta izpratnē (spriedums *Dogan*, C-138/13, EU:C:2014:2066, 36. punkts).

40 Tā tas ir tad, ja Turcijas pilsoņa lēmumam apmesties uz dzīvi dalībvalstī, lai pastāvīgi veiktu saimniecisko darbību, var būt negatīva ietekme, ja šīs dalībvalsts tiesību akti padara sarežģītu vai neiespējamu ģimenes atkalapvienošanos tādējādi, ka minētajam pilsonim attiecīgajā situācijā var būt jāizvēlas starp darbību attiecīgajā dalībvalstī un viņa ģimenes dzīvi Turcijā (šajā ziņā skat. spriedumu *Dogan*, C-138/13, EU:C:2014:2066, 35. punkts).

41 Turklāt Tiesa ir nospriedusi, ka, tā kā Lēmuma Nr. 1/80 13. pantā minētā "atturēšanās no jebkādas darbības" klauzula ir tāda paša veida klauzula, kāda ir paredzēta Papildprotokola 41. panta 1. punktā, un tā kā šīm abām klauzulām ir identisks mērķis, šī 41. panta 1. punkta interpretācijai ir jāattiecas arī uz *statu quo* pienākumu, kas ir minētā 13. panta pamats darba ņēmēju pārvietošanās brīvības jomā (spriedums Komisija/Nīderlande, C-92/07, EU:C:2010:228, 48. punkts).

42 No tā izriet, ka interpretācija, ko Tiesa ir veikusi sprieduma *Dogan* (C-138/13, EU:C:2014:2066) 36. punktā, ir attiecināma uz pamatlietu.

43 Tā kā iesniedzējtiesai un Dānijas valdībai ir šaubas par interpretācijas, kas izriet no sprieduma *Dogan* (C-138/13, EU:C:2014:2066), saderību ar Asociācijas līguma pilnībā ekonomisko mērķi, ir jāatgādina, kā tas izriet no šī sprieduma 40. punkta, ka tas, kas spriedumā *Dogan* lika Tiesai secināt, ka pamatlietā, kurā tika taisīts minētais spriedums, aplūkotais tiesiskais regulējums ietilpst Papildprotokola 41. panta 1. punktā paredzētās "atturēšanās no jebkādas darbības" klauzulas piemērošanas jomā, bija tas, ka pastāvēja saikne starp to, ka Turcijas pilsonis īstenoja ekonomiskās brīvības dalībvalstī, un ģimenes atkalapvienošanos, ciktāl minētā pilsoņa ģimenes locekļu iebraukšanas un uzturēšanās nosacījumi atbilstoši ģimenes atkalapvienošanai varēja ietekmēt šo viņa brīvību īstenošanu.

44 Tādējādi tikai tiktāl, ciktāl tāds valsts tiesiskais regulējums, kas padara sarežģītākus ģimenes atkalapvienošanās nosacījumus, kāds ir aplūkots pamatlietā, var ietekmēt Turcijas izcelsmes darba ņēmēju, piemēram, *C. Genc* tēva, saimnieciskās darbības veikšanu attiecīgās dalībvalsts teritorijā, ir jāuzskata, ka šāds tiesiskais regulējums ietilpst Lēmuma Nr. 1/80 13. pantā paredzētās "atturēšanās no jebkādas darbības" klauzulas piemērošanas jomā, kā ģenerāladvokāts to ir norādījis secinājumu 27. punktā.

45 Tādējādi Lēmuma Nr. 1/80 13. pantā un Papildprotokola 41. panta 1. punktā paredzētās "atturēšanās no jebkādas darbības" klauzulas, kā tās ir interpretējusi Tiesa, nekādā ziņā nenozīmē, ka Turcijas izcelsmes darba ņēmēju ģimenes locekļiem tiek atzītas tiesības uz ģimenes atkalapvienošanos, tiesības veikt uzņēmējdarbību un uzturēšanās tiesības.

46 Runājot par ģimenes atkalapvienošanos, kā tas izriet no sprieduma *Dogan* (C-138/13, EU:C:2014:2066), Tiesas judikatūrā "atturēšanās no jebkādas darbības" klauzulai nav piešķirta nekāda cita nozīme kā tikai aizliegt, ka ģimenes atkalapvienošanās būtu pakļauta jauniem nosacījumiem, kas varētu ietekmēt Turcijas pilsoņa ekonomisko brīvību īstenošanu dalībvalstī.

47 Visbeidzot, tāda saikne kā šī sprieduma 43. punktā aprakstītā nekādā ziņā nepastāvēja lietā, kurā tika taisīts spriedums *Demirkan* (C-221/11, EU:C:2013:583), uz kuru īpaši atsaucas Dānijas valdība.

48 Minētais spriedums bija saistīts ar Turcijas pilsoni, kas vēlējās atsaukties uz Papildprotokola 41. panta 1. punktā ietverto "atturēšanās no jebkādas darbības" klauzulu, ieceļojot attiecīgajā dalībvalstī, jo pēc ierašanās šīs dalībvalsts teritorijā tas būtu bijis pakalpojumu saņēmējs. Tā kā Tiesa tomēr atzina, ka šajā tiesību normā paredzētais "pakalpojumu sniegšanas brīvības" jēdziens neietver pasīvo pakalpojumu sniegšanas brīvību (šajā ziņā skat. spriedumu *Demirkan*, C-221/11, EU:C:2013:583, 60. un 63. punkts), saiknes starp minētā pilsoņa ieceļošanu un uzturēšanos attiecīgajā dalībvalstī un ekonomiskās brīvības īstenošanu nebija un tādējādi tas nevarēja atsaukties uz minēto "atturēšanās no jebkādas darbības" klauzulu.

49 Interpretācija, kas izriet no sprieduma *Dogan* (C-138/13, EU:C:2014:2066), turklāt ir saderīga ar to, kādu Tiesa ir paudusi jautājumā par Lēmuma Nr. 1/80 7. panta pirmo daļu, saskaņā ar kuru šīs minētā lēmuma tiesību normas mērķis ir sekmēt ģimenes atkalapvienošanos uzņēmējā dalībvalstī, lai atvieglotu tāda Turcijas izcelsmes darba ņēmēja nodarbinātību un uzturēšanos, kurš ir likumīgi nodarbināts attiecīgās dalībvalsts darba tirgū (skat. spriedumus *Kadiman*, C-351/95, EU:C:1997:205, 34.–36. punkts; *Eyüp*, C-65/98, EU:C:2000:336, 26. punkts, un *Ayaz*, C-275/02, EU:C:2004:570, 41. punkts).

50 Tādējādi ir jāsecina, ka tāds valsts tiesiskais regulējums, kāds ir aplūkots pamatlietā un kas ģimenes atkalapvienošanos padara sarežģītāku, apgrūtinot Turcijas pilsoņu, kuri dzīvo šajā dalībvalstī kā darba ņēmēji, nepilngadīgo bērnu pirmās ieceļošanas attiecīgās dalībvalsts teritorijā nosacījumus salīdzinājumā ar tiem, kas bija piemērojami laikā, kad stājās spēkā Lēmums Nr. 1/80, un kas tādējādi

var ietekmēt šo pilsoņu saimnieciskās darbības veikšanu minētajā teritorijā, šī lēmuma 13. panta izpratnē ir "jauns ierobežojums" tam, lai minētie Turcijas pilsoņi īstenotu darba ņēmēju brīvu pārvietošanos šajā dalībvalstī.

51 Visbeidzot ir jāatgādina, ka ierobežojums, kura mērķis vai sekas ir ierobežojošāku nosacījumu noteikšana Turcijas pilsoņiem darba ņēmēju brīvas pārvietošanās valsts teritorijā tiesību izmantošanai par tiem, kas bija piemērojami Lēmuma Nr. 1/80 spēkā stāšanās datumā, ir aizliegts, izņemot, ja tas ietilpst šī lēmuma 14. pantā minētajos ierobežojumos vai ir attaisnots ar primāru vispārējo interešu apsvērumu, vai arī ir piemērots, lai nodrošinātu likumīgā mērķa īstenošanu, un nepārsniedz to, kas ir nepieciešams tā sasniegšanai (spriedums *Demir*, C-225/12, EU:C:2013:725, 40. punkts).

52 Saskaņā ar Asociācijas līguma 12. pantu līgumslēdzējas puses atbilstoši pilnībā ekonomiskam mērķim, kas veido EEK un Turcijas asociācijas pamatu, vienojas iedvesmoties no primārajām Savienības tiesību normām, kuras attiecas uz darba ņēmēju brīvu pārvietošanos, lai gan principi, kas ir atzīti minētajās tiesību normās, cik vien iespējams ir jāattiecina uz Turcijas pilsoņiem, kuriem ir tiesības atbilstoši šim Asociācijas līgumam (šajā ziņā skat. spriedumu *Ziebell*, C-371/08, EU:C:2011:809, 58. un 65.–68. punkts).

53 Tādējādi ir jāpārbauda, vai pamatlietā aplūkotā valsts tiesību norma ir likumīga, ciktāl tā atbilst šī sprieduma 51. punktā noteiktajiem kritērijiem.

54 Šajā ziņā ir jānorāda, ka uz Dānijas Likuma par ārvalstniekiem 9. panta 13. punktā paredzēto nosacījumu neattiecas Lēmuma Nr. 1/80 14. pants. Dānijas valdība savukārt norāda, ka šis nosacījums ir pamatots ar vispārējo interešu apsvērumu, proti, nodrošināt veiksmīgu integrāciju, un ka tas ir samērīgs, jo šī tiesību norma vienlaikus ir piemērota likumīga mērķa sasniegšanas nodrošināšanai un nepārsniedz to, kas ir vajadzīgs tā sasniegšanai.

55 Runājot par to, vai mērķis sasniegt veiksmīgu integrāciju var būt šāds primārs apsvērums, ir jāatgādina par nozīmi, kāda Savienības tiesībās ir piešķirta integrācijas pasākumiem, kā tas izriet no LESD 79. panta 4. punkta, kurā uz trešo valstu pilsoņu integrācijas uzņēmējās dalībvalstīs sekmēšanu ir norādīts kā uz vēlamu un atbalstāmu dalībvalstu darbību, un no vairākām direktīvām, piemēram, Padomes 2003. gada 22. septembra Direktīvas 2003/86/EK par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanos (OV L 251, 12. lpp.) un Padomes 2003. gada 25. novembra Direktīvas 2003/109/EK par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji (OV 2004, L 16, 44. lpp.), kurās ir paredzēts, ka trešo valstu pilsoņu integrācija ir būtisks elements, lai sekmētu ekonomisko un sociālo kohēziju, kas ir Līgumā noteikts Savienības pamatmērķis.

56 Šajos apstākļos Dānijas valdības minētais mērķis nodrošināt trešo valstu pilsoņu veiksmīgu integrāciju attiecīgajā dalībvalstī var būt primārs vispārējo interešu apsvērums, kā ģenerāladvokāts to ir norādījis secinājumu 35. punktā.

57 Runājot par pamatlietā aplūkotās valsts tiesību normas samērīgumu, ciktāl šī tiesību norma, kā tas ir konstatēts šī sprieduma 50. punktā, ir Turcijas izcelsmes darba ņēmēju pārvietošanās brīvības ierobežojums, ir jānorāda, ka šāds vērtējums, kā ģenerāladvokāts to ir norādījis secinājumu 37. un 38. punktā, ir jāveic, ņemot vērā šo brīvību, kas ir Turcijas pilsoņiem saskaņā ar noteikumiem, kuri reglamentē EEK un Turcijas asociāciju.

58 No iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka pamatlietā aplūkotā valsts tiesību norma nozīmē, ka, lai varētu īstenot ģimenes atkalapvienošanos tādos apstākļos, kad attiecīgais bērns un viens no viņa vecākiem dzīvo izcelsmes valstī vai citā valstī, principā tiek prasīts, lai šim bērnam būtu vai varētu būt pietiekama saikne ar Dāniju, lai viņš varētu veiksmīgi šajā dalībvalstī integrēties.

59 Minētais nosacījums tomēr ir piemērojams tikai tad, ja pieteikums ir iesniegts vairāk nekā divus gadus pēc dienas, kad vecāks, kas dzīvo Dānijas teritorijā, ir ieguvis pastāvīgās uzturēšanās atļauju vai arī uzturēšanās atļauju ar iespēju iegūt pastāvīgās uzturēšanās atļauju.

60 Tā kā prasības sniegt pierādījumus par pietiekamu saikni ar Dāniju mērķis ir attiecīgajiem bērniem nodrošināt veiksmīgu integrāciju šajā dalībvalstī, kā to apgalvo Dānijas valdība, ir jāuzskata, ka pamatlietā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums ir pamatots ar prezumpciju, ka bērni, attiecībā uz kuriem pieteikums par ģimenes atkalapvienošanos nav iesniegts noteiktajā termiņā, atrodas tādos apstākļos, ka viņu integrācija Dānijā ir nodrošināta tikai tad, ja viņi izpilda šo prasību.

61 Šķiet, ka šī prasība, kas, iespējams, varētu būt pamatota ar mērķi ļaut attiecīgajiem nepilngadīgajiem bērniem integrēties Dānijā, tomēr kļūst piemērojama nevis atkarībā no bērnu personiskās situācijas, kas var negatīvi ietekmēt viņu integrāciju attiecīgajā dalībvalstī, piemēram, viņu vecuma vai viņu saiknes ar šo dalībvalsti, bet no kritērija, kurš sākotnēji šķiet tāds, kas nav saistīts ar iespējām panākt šādu integrāciju, proti, termiņa, kurš galīgas uzturēšanās atļaujas Dānijā piešķiršanu attiecīgajam vecākam šķir no dienas, kad ir iesniegts pieteikums par ģimenes atkalapvienošanos.

62 Šajā ziņā ir grūti saprast, kā pieteikuma par ģimenes atkalapvienošanos iesniegšana pēc divu gadu termiņa, kas seko dienai, kad galīgas uzturēšanās atļauju Dānijā ir saņēmis vecāks, kurš dzīvo šajā dalībvalstī, varētu bērnu nostādīt situācijā, kas būtu mazāk labvēlīga tam, lai viņš varētu integrēties Dānijā, līdz ar ko pieteikuma iesniedzējam ir pienākums sniegt pierādījumus par šādu šī bērna pietiekamo saikni ar šo dalībvalsti.

63 Faktiski tas, vai pieteikums par ģimenes atkalapvienošanos ir ticis iesniegts pirms vai pēc diviem gadiem, kas seko dienai, kad vecāks, kurš dzīvo attiecīgajā dalībvalstī, ir ieguvis galīgu uzturēšanās atļauju, nevar būt norāde, kas pati par sevi liecina par nepilngadīgā bērna, uz kuru attiecas šis pieteikums, vecāku nodomiem saistībā ar viņa integrāciju šajā dalībvalstī.

64 Turklāt attiecīgā kritērija pieņemšana, lai noteiktu, kuri ir tie bērni, attiecībā uz kuriem ir jāpierāda pietiekama saikne ar Dāniju, noved pie nekonsekventa rezultāta saistībā ar spējas panākt veiksmīgu integrāciju šajā dalībvalstī vērtējumu.

65 Kā ģenerāladvokāts to ir norādījis secinājumu 51. punktā, šis kritērijs, pirmkārt, ir piemērojams, neņemot vērā attiecīgā bērna personisko situāciju un viņa saikni ar attiecīgo dalībvalsti, un, otrkārt, atkarībā no dienas, kad tiek iesniegts pieteikums par ģimenes atkalapvienošanos, draud izraisīt diskrimināciju to bērnu starpā, kas atrodas pavisam līdzīgās personiskajās situācijās gan saistībā ar viņu vecumu, gan saikni ar Dāniju, kā arī viņu attiecībām ar tajā dzīvojošo vecāku.

66 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, runājot par attiecīgā bērna personiskās situācijas vērtējumu, valsts iestādēm šis vērtējums, kā ģenerāladvokāts to ir norādījis secinājumu 54. punktā, ir jāveic, pamatojoties uz pietiekami precīziem, objektīviem un nediskriminējošiem kritērijiem, kas ir jāpārbauda katrā atsevišķā gadījumā, pieņemot pamatotu lēmumu, kurš var tikt pārsūdzēts, lai novērstu sistemātisku atteikumu administratīvo praksi.

67 Ņemot vērā iepriekš paustos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka tāds valsts pasākums, kāds ir aplūkots pamatlietā un kas Turcijas izcelsmes darba ņēmēja, kurš likumīgi uzturas attiecīgajā dalībvalstī, ģimenes atkalapvienošanos ar viņa nepilngadīgo bērnu padara atkarīgu no nosacījuma, ka pēdējam minētajam ir vai var būt pietiekama saikne ar šo dalībvalsti, lai viņš varētu tajā veiksmīgi integrēties, ja attiecīgais bērns un otrs no viņa vecākiem dzīvo izcelsmes valstī vai citā valstī un ja pieteikums par ģimenes atkalapvienošanos ir iesniegts pēc divu gadu termiņa, skaitot no dienas, kad vecāks, kas dzīvo attiecīgajā dalībvalstī, ir ieguvis pastāvīgās uzturēšanās atļauju vai arī uzturēšanās atļauju ar iespēju saņemt pastāvīgās uzturēšanās atļauju, ir "jauns ierobežojums" Lēmuma Nr. 1/80 13. panta izpratnē. Šāds ierobežojums nav pamatots.

Par tiesāšanās izdevumiem

68 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

Tāds valsts pasākums, kāds ir aplūkots pamatlietā un kas Turcijas izcelsmes darba ņēmēja, kurš likumīgi uzturas attiecīgajā dalībvalstī, ģimenes atkalapvienošanos ar viņa nepilngadīgo bērnu padara atkarīgu no nosacījuma, ka pēdējam minētajam ir vai var būt pietiekama saikne ar šo dalībvalsti, lai viņš varētu tajā veiksmīgi integrēties, ja attiecīgais bērns un otrs no viņa vecākiem dzīvo izcelsmes valstī vai citā valstī un ja pieteikums par ģimenes atkalapvienošanos ir iesniegts pēc divu gadu termiņa, skaitot no dienas, kad vecāks, kas dzīvo attiecīgajā dalībvalstī, ir ieguvis pastāvīgās uzturēšanās atļauju vai arī uzturēšanās atļauju ar iespēju saņemt pastāvīgās uzturēšanās atļauju, ir "jauns ierobežojums" Asociācijas padomes 1980. gada 19. septembra Lēmuma Nr. 1/80 par asociācijas izveidi, kas ir pievienots Līgumam, ar kuru tiek izveidota asociācija starp Eiropas Ekonomikas kopienu un Turciju, kuru 1963. gada 12. septembrī Ankarā parakstīja Turcijas Republika, no vienas puses, un EEK dalībvalstis un Kopiena, no otras puses, un kurš Kopienas vārdā ir noslēgts un apstiprināts ar Padomes 1963. gada 23. decembra Lēmumu 64/732/EEK, 13. panta izpratnē.

Šāds ierobežojums nav pamatots.

[Paraksti]